

A TÁBOR HEGYÉN

Ismeretlen baráti kör 1973 húsvétjára megajándékozott egy szentföldi zarándoklattal. Ma sem tudom, kicsodák. Ők viszont tudtak titkos vágyamról, hogy egyszer szívesen végiglátogatnám az Úr Jézus szülőföldjét. Tíz napig jártunk a Mester nyomában. Láttuk a helyeket, ahol megfordult, hallottuk hangját, amellyel Isten országának örömhírét hirdette, megimádkoztuk az emlékeket, amelyek szenvedéséről, haláláról, feltámadásáról beszéltek. Őt kerestük mindenütt, aki mindenkivel jót tett.

A sok élmény közül egyet választok ki: táborhegyi kirándulásunkat. Ez a hegy úgy emelkedik ki magányosan az Ezdrelon síkságából, mint a Somló Veszprém megyében. Ott a Balaton, itt a Genezáret. A színváltozás valahogy összefoglalata az egész evangéliumnak. Vízválasztó Jézus nyilvános működésében: otthagyja a tömeget, tanítványai közvetlen nevelésére adja magát. De most a lényegre megy. Bevezeti őket a Messiás igazi hivatásába: a kereszt által kell bemenni az Atya dicsőségébe. Emberi megnyilatkozásai mögé világít, amikor fellebbenti a fátylat, és néhány percre bepillantást enged az égi dicsőségbe.

Szafedről érkezünk az autóbusszal. A hagyomány úgy tudja, hogy ez az a „hegyre épült város”, amelyre a Mester a nyolc boldogság meghirdetésekor mutatott.

Az öregek és gyengék taxin mentek föl a hegyre. A többség a gyalogutat választotta. Csoportunkban négyen voltunk: két bécsi hölgy és ketten férfiak. Beszélgettünk. Az elmúlt napok eseményeiről, a most reánk váró élményről. Mögöttünk mindjobban kibontakozott a Genezáret tava. Északnyugati partját tegnap végigjártuk: Jézus városát és az ő tengerét, ahol tanított, csodáit művelte. Ki-kibukkantak a városok, a falvak, és mindjobban kibontakozott az egész vidék. Názáret csak a hegycsúcsról volt látható: már nyugatra fekszik. Olyan ez a Galílea, mint közvetlen hazám, a dunántúli dombvidék.

Hamarosan rájöttünk, hogy az emelkedés gátol a beszédben. Aztán a Táborra csak kontemplálva lehet fölmenni. Különváltunk. Imádkozva, meditálva, egyedül folytattuk utunkat.

Egy kis csoport járt előttem. Jézus, három kiválasztott tanítványával: Péterrel, aki a Mesterrel megosztotta házáat, Jánossal, aki osztatlan szívét adta neki, és Jakabbal, aki az apostolok közül az első vértanú. Beszélgetnek. Arról, ami már hat napja foglalkoztatja őket: hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, de harmadnapon föltámad . . . Péter hallgat. Pár napja Cezárea Filippinél kemény leckét kapott. A Mester sátánnak nevezte, mert vissza akarta tartani a Golgotától. János is hallgat: szívébe vési Jézus minden szavát, hogy legyen meditációs tanúja hosszú 60 esztendőre. Jakab is hallgat: vajon sejtí-e, hogy ő lesz az első, aki vérével pecsételi meg a Mester iránti hűségét?

Tegnap ilyenkor még a keresztutat jártuk Jeruzsálem utcáin. Az elítéléstől a Golgotáig. Most a Tábor hegyére tartunk. Szent Pál jut eszembe. Kedvelt

egyházközségének, a filippieknek írja: „Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt. Szolgai alakot öltött, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.“ Jézus élete teológiájának ez a kvintesszenciája; a Jézus-misztérium, a mysterium paschale összefoglalása. Kiüresedés, kenózis, megalázódás, a rabszolgasorsig és a gonosztevők haláláig. Ezért Isten is fölmagasztalta őt, minden mást fölülmúló nevet adott neki. A kenózis és glória Jézus életének állandó kísérői. Tegnap a Golgotán jártunk, holnap a názáreti Annunciata templomban fogjuk bemutatni az allelujás húsvéti misét. Ismeretlen falucskában leszáll egy egyszerű szűz méhébe, — de arkangyal hozza az isteni üzenetet. Betlehemi barlangistállóban születik, de anyai kar énekel bölcsődalt felette. A Jordánnál a bűnösökkel egy sorba áll: megkeresztelkedik a bűnbánat keresztségével, de a folyóból kiszállva föltáruul az ég, és az Atya szózata hallatszik: ez az én kedvelt fiam, őt hallgassátok. A szenvedés napjaiban a végsőkig kiüresíti magát, bitófán fejezi be életét, de harmadnap dicsőségesen föltámad. Péter, János, Jakab némán lépked mellette. Majd csak a Lélek erejében fogják megérteni ezt az isteni teológiát. Most sem tudják, miért éppen őket hívta meg az Úr a Táborra, hogy vele együtt imádkozzanak. A Getszemáni kertben megint ők lesznek a társai, amikor az agóniáját vívja az Isten akaratával . . . Kétezer év után is nehezen érti szívünk ezt a teológiát.

+

Már föl is értünk a csúcsra. Akkor bizonyára csak bokrokkal, olajfákkal borított hegytető volt. Most modern bazilika fogad. Az elmélyült kontemplációban lelassult a léptem. Későn érkeztem. Bécsi vezetők már befejezte magyarázatát. Helyette olasz tolmácsunk, Maestro Peppino mutatta meg nekem a templomot és a mellette lévő középkori ferences kolostor romjait. A templom mögött jól látható már Názáret. Itt meg a két barlang, amelyben a hagyomány szerint Ábrahám és később Illés próféta beszélgetett az Istennel. Peppino talián hévvel magyarázza nekem a főoltár mozaikjait: „Nézzé atya, hogy ragyog Jézus arca! Meg a ruhája! Nézzé, ott a lángoló Mózes meg a tüzes Illés! Jézussal beszélgetnek: a Törvény meg a Próféták.“ Letérdelek. Jézus is azért jött a Tábor hegyére, hogy imádkozzék. Újra bent vagyok a kontemplációban. A sarokban fekszenek az apostolok, elnyomta őket az álom. Aligha a testi fáradtság, hiszen azt az egy óras hegyi utat a vándorapostolok meg sem érezték. A lelkük volt nehéz: Jézus egy hete mondogatta nekik, hogy Jeruzsálemben sokat kell szenvednie, sőt meg is fog halni. Aki őt akarja követni, annak is föl kell vennie keresztjét mindennap. Szíve-lelke annyira telítve ezekkel a gondolatokkal, hogy most még a megjelenő Mózessel és Illéssel is erről beszélgetnek. Az apostolok egy darabig hallgatják, de a kereszt árnyéka nagyon ránehezedik a lelkükre. Elaluszna. Csodás látomás riasztja föl őket az álomból: a színében elváltozott, megdicsőült Jézus áll előttük. Arca sugárzott, mint a nap, ruhája pedig olyan tündöklően fehér lett (írja Péter tolmácsa, Márk), hogy a világon semmiféle kelmefestő sem tudná fehérebbé tenni. Péter felugrik: „Mester, jó nekünk itt!

Készítsünk három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet, Illésnek egyet." Magukról egészen megfeledkezett. Márk mondja: magánkívül volt, nem tudta, mit beszél. Egyszerre felhő támad, amely elborítja őket. Nagyon félték, amikor a felhőbe jutottak. A felhő Isten jelenlétének jele, de egyúttal az Isten leple is. A felhőből szózat hallatszik: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!” Péter ámulva hallgatja az Atya szózatát. Életének ez a legnagyobb élménye. Amikor később megírja első körlevelét a Galáciában, Bitíniában, Ázsiában szétszóródott testvéreknek, nem Jézus csodálatos szavaira hivatkozik, még csak nem is csodáira, még a föltámadásra sem, hanem arra, hogy „fönt a hegyen, amikor vele voltunk, hallottuk az Atya szavát.” Az Atya szava Jézus életének a pecsétje. Igazolása annak, hogy Ő küldte, és mindent, amit tett, az Atya akaratának megbízásából tett. Jézus az Atya Szívverésének visszhangja. A megtestesült Ige.

Akkori kontemplációm bizonyára nem volt ilyen hosszú, mert Peppino újra megszólalt: Senta, Padre! Hallgasson ide, atya! A kupola alá állt, piros márványlap jelezte azt a helyet, ahonnan a legjobban árad szét az ének, és rázendített egy zsolttárra. Olaszul énekelt. Nem kérdeztem, hogy melyiket. Harsogó hangja nemcsak a templomot töltötte be, hanem kihallatszott a térre is. Ott bizonyára a zarándokok is kérdezték, de az éneklő madarak is elcsodálkoztak: mi lelte ezt az embert? Péter táborhegyi öröme töltötte el szívét: Uram, jó nekünk itt lenni!

Útközben letéptem egy kis olajfaágacskát, zsebrevágtam. Leveleit már rég szétküldöztem ismerőseimnek. Ezt a kis meditációt pedig magyar testvéreimnek hoztam – emlékül a Tábor hegyéről.

Öry Miklós

ISTEN ELŐTT

Mindenható, szent Isten: Hozzád akarok jönni, és Hozzád imádkozni.

Téged akarlak megvallani, Atya, Fiú, Lélek,

dicsőíteni, magasztalni és imádni.

Hálát akarok adni Neked nagy dicsőségedért.

Életem Istene, hivatásom értelme, utaim célja,

tetteim megszentelője, keserű óráim keserve,

magányosságom otthona, legtitkosabb boldogságom.

Igy szóljak-e Hozzád: Teremtő, Fenntartó, Könyörülő,

Közeli és Távoli, Megfoghatatlan,

virágok és csillagok Istene, a szelíd szellő és a szörnyű csatáké,

Bölcsesség, Hatalom, Te Hűség és megbízható Igazság,

Öröklét és Végtelenség,

Te mérhetetlen Irgalom, Te Igazságos, Te, a Szeretet!